

[Ole Bjørn Kraft.]

lige til at løse de problemer, som valutakrisen bereder os. Den højtærede finansministers bemærkning til denne side af sagen er sandelig ikke videre opmuntrende. Det hedder i ministerens fremsættelsestale — jeg håber, jeg har tilladelse til et citat:

„Hvor meget forbruget ialt går tilbage, er det vanskeligt at skønne over, ligesom det selvsagt er svært at sige, hvor hurtigt virkningen vil vise sig.“

Det var finansministerens egne ord. De er ikke opmuntrende; de giver os ikke tillid.

På den ene side har vi altså nu udsigten til en yderligere forringelse af valutastillingen på 500 mill. kr. i dette år — en forringelse, som vel at mærke må ses på baggrund af den i forvejen betydelige valutagæld, og som endda kun bliver på dette tal under ganske bestemte forudsætninger; og på den anden side står forbrugsafgifter og andre foranstaltninger til mellem 400 og 500 mill. kr. Kan det ene beløb opveje det andet? Jeg vil gerne høre finansministerens synspunkt om denne side af sagen. Mener ministeren selv, det er tilstrækkeligt? For nogle år siden anså finansministeren det for nødvendigt for Danmark at oparbejde en valutareserve på — jeg tror, det var 1 000 mill. kr. Hvorledes med reserven? Skal dette forslag kun neutralisere de forværringer, der vil komme, eller er der noget i dette forslag, der kan fremkalde en forbedring i den øjeblikkelige ugunstige stilling? Er der i det hele taget nogen garanti for, at dette vil nytte? Mit parti står meget tvivlende heroverfor, og jeg skal gerne forklare hvorfor.

Finansministeren ønsker pengene afskrevet på reguleringskontoen og andre konti i nationalbanken; pengene skal ikke gives ud, siger den højtærede finansminister. Nej, han vil ikke give disse penge ud; men hvor har vi garanti for, at han ikke, sådan som det tidligere er sket, vil give nogle andre penge ud i stedet for? I det forløbne år har man med det mål at sanere pengevæsenet sat penge ind på den ene konto i nationalbanken og så hævet mange flere penge på andre konti. Det hele hjælper jo ikke, så længe finansministeren kan trække — og trækker — ubegrænset på nationalbanken.

Jeg har nævnt dette problem i min ind-

ledning, og jeg gentager her: det konservative folkeparti ønsker ikke at gå med til nogen ordning, som ikke giver befolkningen fuldstændig sikkerhed for, at byrderne ikke vil blive båret forgæves. Det vil i praksis sige, at vi ønsker garanti for, at overtræk i nationalbanken bringes til ophør. Jeg ved godt, at der kan være måneder, hvor staten har større forpligtelser end andre måneder, og at finansministerens konti derfor må indebære mulighed for bevægelser; nationalbanken må på en måde fungere som en kassekredit for staten. Men der bør for denne kassekredit som for enhver anden kassekredit være en grænse, som ikke kan overskrides. Denne grænse har den højtærede finansminister overskredet. Vil det også ske i fremtiden? Befolkningen må have vished for, at kriseplanens gennemførelse vil medføre den tilsigtede varige forbedring af landets økonomi.

Når vi ser på hele den udvikling, der har fundet sted, og den socialdemokratiske politik, som den har fundet udtryk i praksis — jeg tænker på boligstøtteleven — og i partiets valgprogrammer med deres store krav om nye reformer og nye udgifter, ligger den tanke ikke fjern, at man på denne måde i virkeligheden søger at fremme sine planer, også under kriserne og deres bekæmpelse. Hver valutakrise motiverer jo nye skatter; de benyttes til at begynde med til krisens bekæmpelse. Indtræffer der derefter en bedring, sættes udgifterne i vejret igen. Kriseforanstaltningerne bliver til udgiftsforøgelser. Her har man forklaringen på, at der altid kommer valutakriser under en socialdemokratisk regering.

Regeringen ønsker, at vi skal betro finansministeren 500 mill. kr. Vi erkender situationens alvor, men vi mener, at regeringen ikke står uden ansvar for, at det er kommet så vidt. Vi erkender, at problemerne ikke kan løses uden afsavn og byrder for befolkningen, men vi foretrækker andre midler end regeringens, og vi vil have en række forudsætninger opfyldt.

Vi ønsker en konsekvent afvikling af boligstøtteleven, en helt anderledes dybtgående gennemført besparelse i de offentlige udgifter, og vi ønsker, at der sættes grænser for statens træk i nationalbanken. Dette må være forudsætningen, når andre foranstaltninger skal drøftes.